

ne, nu kommer til at arbejde i det private erhvervsliv, hvis indsats er krumtappen til klaring af de store vanskeligheder, landet er ført ud i af en årelang dårlig politisk ledelse.

I agitationen mod lovforslaget vil det muligt blive anført, at der vil ske en udvidelse af den offentlige sektor. Dette er ikke rigtigt for så vidt angår dem, der ellers ville få arbejdsløshedsdagpenge. De er i virkeligheden også nu ansat i den offentlige sektor, blot med den for samfundet så bekostelige arbejdsforpligtelse, at de ikke må bestille noget. Andre, der gør brug af dagpengeretten, vil ikke øge den offentlige sektor, for så vidt de udliciteres til private virksomheder. Benyttes de til arbejde for det offentlige, beror de samfundsmæssige virkninger heraf på, hvorvidt arbejdet tilrettelægges således, at den samfundsmæssige værdi af arbejdsindsatsen kommer til at overstige dagpengebeløbet.

Til § 3

Fremskridtspartiet lægger i arbejdsløshedssagen – som i pensionslovgivningen – vægt på, at der betales ens beløb til alle. Det er et utilfredsstillende træk ved den nuværende ordning, at den, der i forvejen har været velflagst, også skal have særfordele, når arbejdsløshed indtræder. Han har jo endda haft bedre mulighed end den lavtlønnede for at inddække eventuelle merbehov ved at tegne frivillig arbejdsløshedsforsikring. Den nuværende 90 pct.-regel har voldt megen ulighed og megen samfundsmæssig skade ved at gøre det direkte frastødende for den, der – måske midlertidigt – har kunnet sælge sin arbejdskraft til en høj pris, at gå i arbejde til en lavere løn, fordi forholdene har udviklet sig sådan, at den særlig høje tarif nu ikke længere var opnåelig for ham.

Derimod kunne man ud fra sociale betragtninger tænke sig dagpengesatsen graderet efter forsørgerforhold. Man kunne for eksempel tænke sig en lavere sats for personer i den alder, hvor man normalt ikke er familieforsørger, eller at der blev ydet børnetillæg. Sådanne graderinger vil imidlertid i mangfoldige tilfælde komme til at ramme individuelt uretfærdigt, og de vil avle krav om en række millimeterreguleringer, som vil komplicere systemets administration og almene forståelighed. Derfor må det foretrækkes at sætte en ret lav almindelig sats og så henvise den, der ikke kan klare sig for beløbet, til den individuelle sagsbehandling, som de sociale bistandskontorer er indrettet på at klare.

Skal Danmark komme ud af sin folketingskabte krise, er det – som bl. a. påvist side 6–7 i Fremskridt 1976-19 – nødvendigt, at det kan betale sig at få normalt arbejde på det nytteførende private arbejdsmarked. Derfor må der være større afstand end nu mellem, hvad man får ud af sådant arbejde, og hvad man kan opnå af statspenge ved at være arbejdsløs. Sker det, fordampes folketingets nuværende ulyst til at føre den nødvendige politik for, at sunde arbejdspladser skyder frem i tilstrækkelig mængde. Når afstanden bedømmes, skal man naturligvis – som altid når der er tale om, hvad der opnås af løn og anden indtægt – hense til de rester, der netto er tilbage efter kildeskattetræk m. v. Det er aldeles fundamentalt, at man i debatten ophører med at sammenblande dette begreb med den lønudgift, der er redegjort for foran i første afsnit af bemærkningerne til lovforslagets § 1.

Sammenholdt med de lande, vort erhvervsliv har som hovedkonkurrenter, ligger det danske arbejdsløshedsdagpenge-niveau meget højt – og afstanden til, hvad man får i posen ved at gå på arbejde, er forholdsvis beskedent i Danmark. Bruttodagpengebeløbet er steget med 40 pct. i de sidste 3 år, mens den gennemsnitlige timeløn er steget 28 pct., og den progressive beskatning har yderligere bidraget til at nivellere det reelle vederlag, som er ydet til de folk, der påtager sig det besvær, de omkostninger og den handlefrihedsindskrænkning, som er forbundet med at gå på arbejde. Arbejdsløshedslovgivningen må indrettes således, at den giver de arbejdsløse en kraftig motivation til at komme i beskæftigelse – også selv om det arbejde, de kan få, med hensyn til fag, arbejdssted, aflønning og andre forhold langt fra er så bekvemt som det, de kunne ønske, og det, de tidligere har været vant til.

Om lovforslaget så har ramt det rette beløb med 200 kr., er det enkelt punkt, som har voldt størst usikkerhed hos forslagsstillerne. Disse vil derfor meget vel kunne forstå, hvis nyt materiale, som kommer frem ved folketingsbehandlingen af lovforslaget, skulle resultere i, at beløbet bliver lavere eller højere. Ved dets fastlæggelse skal selvsagt ikke blot tages hensyn til lønniveauet. Det må også afpasses efter andre socialpolitiske ydelser. Her er det fremskridtsopfattelsen, at der er for stor afstand mellem, at et arbejdsløst ægtepar i 1978 modtager 141.000 kr. fra det offentlige og et folkepensionistægtepar 38.000 kr.

Dagpengebeløbet på 200 kr. er fastsat på grundlag af nuværende indkomstskattetryk og må reguleres, efterhånden som den af fremskridtspartiet foreslåede indkomstskatteafvikling skrider frem.